СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК · UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 159. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 21-го СЕРПНЯ 1986 · ЦЕНТІВ 25 CENTS · JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, AUGUST 21, 1986 · No. 159. · VOL. XCIII.

...Ь ШУКАЄ ЗА СВІДКАМИ ПРОТИ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Єрусалим, Ізраїль. — Ізраїльська газета „Джерузалем Пост", яка появляється англійською мовою, знову помістила у числі з 13-го серпня ц.р., коротку замітку про підготову процесу проти українця Івана Дем'янюка, якого ЗСА передали Ізраїелеві на суд за нібито доконані ним „злочини" під час Другої світової війни в гітлерівському концентраційному таборі „Треблінка" в Польщі, хоч таких „злочинів" дотепер ніхто Дем'янюкові не доказав, а він сам заявляє, що взагалі не був у Треблінці.

В інформації згаданої газети говориться, що вислан ники ізраїльської поліції і прокуратури знову поїхали до Европи у пошуках за додатковими свідками і обвинувачуючими матеріялами проти Дем'янюка, чи як його називає ізраїльська преса „Івана Грізного".

Представник ізраїльської прокуратури заявив кореспондентові „Джерузалем Пост" що поліційні речники надіються знайти додаткових осіб, які знали І. Дем'янюка, чи зглядно „Івана Грізного", ще у Треблінці і які готові були б приїхати до Єрусалиму і посвідчити це на суді.

Вміжчасі державний прокуратор Йона Бляттман заявив міністрові справедливости Абрагамові Шарірові, що обвинувачення проти Дем'янюка не будуть висунені на протязі двох чергових тижнів, як було сказано раніше, коли в'язневі кінчиться тримісячне перебування в тюрмі і, згідно з ізраїльськими законами, він мусів би бути обвинувачений, щоб була причина держати його далі в ув'язненні. Заява Бляттмана дуже різниться від заяви генерального інспектора поліції Дайвида Кравса, який вже раніше заявляв кореспондентам, що поліція закінчила слідство і має достатньо доказів, щоб висунути проти І. Дем'янюка обвинувачення у визначеному часі.

Згідно із заявою Кравса поліція не матиме проблеми зідентифікувти „Івана Грізного" з І. Дем'янюком і навпаки. Газета називає двох головних свідків, які свідчитимуть в користь прокуратури, а саме: Шавля Вілленберга з Єрусалиму і Талеуша Беднарчика з Варшави. П'ять раніших свідків, які були вжиті для відібрання американського громажанства від І. Дем'янюка, будуть також виступати на процесі.

В числі „Джерузалем Пост" з 10-го серпня, оборонець Дем'янюка адвокат Марк О'Коннор заперечив, що Ізраїль має право судити його клієнта за інші злочини і, якщо прокуратура не докаже йому масових вбивств в концентраку „Треблінка", суд мусітиме звільнити його і передати в руки оборони. Раніше ця ж газета, цитуючи нібито О'Коннора писала, що така можливість засуду за інші злочини існує.

Виселенці з Чорнобиля написали листа зі скаргою до „Правди"

Москва. — Агентство Юнайтед Пресс Інтернешенел інформує з Москви, що виселенці з Чорнобиля, Прип'яті й околиць написали листа-скаргу до газети „Правда", органу ЦК КПСС, з розповіддю про їхню незавидну долю. „Правда", на здивування багатьох західніх дипломатів і політичних спостерігачів, надрукувала листа „чорнобильців" у числі газети з 18-го серпня, у якому вони жалуються на погане відношення до них місцевої влади у місцях їхнього нового перебування, брак інформації про зараження радіоактивністю, брак речей першої потреби, тісноту у нових приміщеннях тощо.

„Ми, — говориться у листі виселенців, — загрожені найнебезпечнішим ворогом — поголосками і поширенням недокладних інформацій. Інших інформацій ми не маємо і багато з нас піддаються цим недокладним і перекрученим фактам. Єдиний спосіб боротьби з таким явищем є правдива і чесна інформація".

Один з листів до головної партійної газети підписаний колишніми мешканцями Брагінського району. Вони жалуються на брак відповідної одежі, інформації, негідне відношення до них місцевих чинників. В другому листі переселенці також жалуються на „місцеву владу", яка взагалі не хоче повідомляти про такі речі, як висота радіоактивности і боротьба з нею.

Наближається День УНС Філядельфійської Округи

Філядельфія. — Як уже інформовано, у неділю, 24-го серпня ц.р., на площі Українського Спортового Осередку „Тризуб" в Горшамі, при Ловер стейт рд., і Кавнті Лайн рд., відбудеться традиційний День Українського Народного Союзу Філядельфійської Округи, яку очолює Петро Тарнавський.

Програма Дня УНС буде багатою і різноманітною, про що подбав комітет, в склад якого ввійшли, крім членів Окружної Управи, члени Управи Осередку „Тризуб".

Відкриття з піднесенням прапорів розпочнеться о год. 1:30 по полудні. У мистецькій програмі виступить танцювальний ансамбль при українській православній церкві Пресвятої Діви Марії в Аллентавні, Па. Опісля відбудеться відзначення заслужених союзових секретарів. Для дітвори приготовані різноманітні ігри, а для старших — забава під звуки оркестри „Карпати". На протязі дня можна буде виграти цінні експонати.

Управа Окружного Комітету УНС і УСО „Тризуб" запрошують громадян філядельфійської метрополії та сусідніх місцевостей численно взяти участь в Дні УНСоюзу. Весь дохід із союзового Дня призначено для фінансової допомоги „Тризубові", цій заслуженій спортовій організації, щоб допомогти сплатити позичку за їхню 38-акрову посілість та закінчити нові будови.

СССР ПРАГНЕ ВСТУПИТИ В МІЖНАРОДНІ ФІНАНСОВІ ОРГАНІЗАЦІЇ

Ню Йорк. — Газета „Волл Стріт Джорнал" пише, що американські економісти, які побували недавно в Москві, прийшли до висновку, що Совєтський Союз має намір вступити до Міжнародного валютного фонду (МВФ), Світового банку та інших міжнародних фінансових організацій. Це означає, що Москва змінила своє ставлення до подібних організацій, які раніше совєтська преса часто критикувала.

На думку американських економістів, зміна совєтської позиції зв'язана з бажанням Москви дістати доступ до міжнародних кредитних ринків. Не обов'язково, що Міжнародний валютний фонд і Світовий банк приймуть Москву з розпростертими обіймами, пише газета. На початку цього року Совєтський Союз вивчав можливість вступу в Генеральний договір про тарифи і торгівлю, однак натрапив на протидію зі сторони його учасників. „Совєтський Союз не може запропонувати міжнародній торговій системі абсолютно нічого", — зауважив один західній спеціяліст у справах торгівлі. Інші спеціялісти висловили побоювання, що Москва ще більше політизує своїм вступом міжнародні організації.

Завідувач дослідницьким відділом вашінгтонської компанії Планекон Ян Ванус вважає, що З'єднані Стейти Америки використають свій вплив у міжнародних організаціях і заблькують прийняття Совєтського Союзу в їх члени. Однак, сказав Я. Ванус, якщо Адміністрація матиме зустріч на вершинах і підпише якусь угоду про роззброєння, вона, можливо, змінить свою думку.

Москва прагне добитися доступу до міжнародного кредитного ринку у зв'язку з трулнощами, які тепер переживає совєтська економіка, і різким зменшенням валютних надходжень. Досі одним із найважливіших джерел валюти для Совєтського Союзу був продаж нафти. Однак тепер ціни на неї сильно впали. Крім того, чужинецькі покупці совєтської зброї, такі як Ірак, Сирія, Лівія і Альжир, також мають тепер значно менші валютні ресурси, ніж досі. Спад цін на нафту болюче вдарив і їх.

Компанія Планекон, яка займається вивченням економіки СССР і країн Східньої Европи, вважає, що валютна заборгованість Совєтського Союзу Заходові до кінця 1990 року перевищить 50 більйонів долярів у порівнянні з 29 біл. дол. у кінці минулого року. Однак Ванус вважає, що для такої величезної країни, як Совєтський Союз, заборгованість навіть такого маштабу не така й велика.

МОСКВА РОЗЧАРОВАНА ВІДПОВІДДЮ ЗСА ЩОДО МОРАТОРІЮМУ

Москва. Москва не задоволена і до певної міри розчарована відповіддю Уряду З'єднаних Стейтів Америки на совєтську пропозицію пристати до проголошеного генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим продовження мораторіюму на випробування атомової зброї під землею. Як відомо, у понеділок, 18-го серпня совєтський лідер, виступаючи на телевізійній програмі, проголосив продовження совєтського мораторіюму до 31-го грудня цього року і закликав Адміністрацію президента Роналда Регена пристати до цієї пропозиції, зупинити випробування атомової зброї в ЗСА і СССР і дати приклад іншим державам світу.

Реакція офіційних чинників ЗСА була негативною, бо, на думку Президента, а також секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнбергера та інших дорадників Уряду у справі крайової безпеки, Совєтський Союз розпоряджає достатньою кількістю нуклеарної зброї, тоді коли Америка знаходиться у процесі дозброєння і не може дозволити собі на припинення випробувань під теперішню пору. Крім того Р. Реген думає, що мораторіюм покищо працює тільки в користь СССР, і цілком не є в інтересі безпеки ЗСА й інших країн вільного світу.

На пресовій конференції, речник міністерства закордонних справ СССР Геннадій І. Герасімов заявив кореспондентам, що Москва в загальному задоволена позитивним відгуком в світі на продовження урядом СССР мораторіюму і все ще надіється, що Вашінгтон змінить свою дотеперішню настанову до цієї справи. „Покищо ми є розчаровані становищем Адміністрації президента Р. Регена", заявив Герасімов відмітивши, що здоровий глузд переможе всякі упередження. На його думку одинокою причиною відмови ЗСА від мораторіюму є „політичні мотиви", які треба виелімінувати, чи вияснити у переговорах чи особистих зустрічах.

У політичних колах на Заході і на Сході не виключають, що ця справа буде предметом розмов між державним секретарем ЗСА Джорджем Шулцом і міністром закордонних справ СССР Едуардом А. Шеварднадзе 19-го і 20-го вересня, а може навіть між президентом Р. Регеном і совєтським лідером М. Горбачовим у пізнішому часі.

Політичні спостерігачі звертають увагу, що Г. Герасімов подавав під час пресової конференції в Москві майже ті самі аргументи, що їх висував у розмові з кореспондентами Доналд Ріген, шеф персоналу Білого Дому, а саме: брак довір'я одних до других і невияснення справ, які існують можливості перевірки зупинення випробування атомової зброї тут і там. Г. Герасімов заявив, що ЗСА вважають совєтський мораторіюм „звичайною пропагандою" і запропонував, щоб таку саму пропаганду застосував Вашінгтон. На його думку СССР скоріше потребує відновлення випробувань, бо ЗСА вміжчасі зуміли напродукувати достатню кількість зброї, яка напевно перевищує совєтські запаси.

Західні дипломати в Москві заявили, що нічого не змінилося у совєтській пропаганді: все те, що Захід говорить про СССР, совєтські засоби масової інформації вдягають в інші антизахідні шати і обвинувачують ЗСА і їхніх альянтів у „злій волі" та „перегонах в озброєнні".

Ф. Височанський відкриє виставку в Менор коледжі

Дженкінтавн, Па. — Визначний український мистець-скульптор Франко „Висо" Височанський з Блейклі Па., буде брати участь в Українському Фестивалі цього року Менор Джуніор коледжу.

Відкриття виставки унікальних картин і скульптур Ф. Височанського відбудеться в суботу, 13-го вересня ц.р., о год. 7:30 вечора. Це відкриття буде відбуватися в Семінарійній залі Менор коледжу, Василіянська Бібліотека, при Факс Чейс ровд і Форрест авеню. Щорічний Український Фестиваль відбудеться в неділю, 5-го жовтня, від год. 12-ої полудня до 7-ої вечора.

Ф. Височанський спеціялізується в портретах вуглекопів в копальнях північносхідньої Пенсильванії і в портретах хліборобів в Західній Україні. Його картини віддзеркалюють глибокий зміст життя і працю слов'янських вуглекопів і українських хліборобів, підкреслюючи їх дружбу, героїзм, духовість і стоїцизм. Картини і скульптури Височанського були виставлені в багатьох містах Пенсильванії, Огайо, Ню Джерзі, Норт Каролайни, Мишигену і у Вашінгтоні.

За інформаціями про відкриття виставки і Український Фестиваль слід телефонувати до Студійного Осередку Української Культури Менор Джуніор коледжу, число (215) 885-2360, екст. 64.

Влаштовують прогульку до Канади

Мейплвуд, Н. Дж. — Клюб Жінок при парафії української православної церкви св. Вознесіння влаштовує у днях 9-13-го жовтня ц.р. чергову кількаденну прогулянку автобусом до Канади. Після двох минулих успішних поїздок до Монтреалю (1982) і Торонто (1984) цьогорічна екскурсія буде до столиці Канади, Оттави.

Від'їзд з-під церкви св. Вознесіння у четвер, 9-го жовтня, о 7-ій год. ранку. Поворот пізнім вечором у понеділок, 13-го жовтня. У пляні: переїзд через стейти Пенсильванію і Ню Йорк до Канади, прогулька кораблем у місцевості „Тисячі островів", оглядини міста Кінгстон, відвідини Оттави, де в суботу увечорі буде вечеря із забавою в кафе „Пінгвіна", а в неділю Служба Божа і обід в українській православній церкві Успіння Божої Матері. По полудні виїзд з Оттави, нічліг у Платсбургу, Н. Й. В понеділок — зупинка на місці зимової Олімпіяди на озері Плесід та на горі „Вайтфейс", поворот додому. Подорож відбудеться вигідним автобусом. Нічліги (чотири ночі — дві з них у Оттаві) у добрих готелях. Включені теж „ведені тури", час на закупи і т.п.

Аранжує поїздку українське бюро подорожей СКОП Марійки Гелбіг. Провідник групи — о. Івав Наконечний. За ближчими інформаціями та аплікаціями слід звертатися якнайскорше до церковної канцелярії на число телефону: (201) 763-3932.

Зустрічаючи теплоту молодих сердець

Зеня Наконечна і Мирон Олесницький в редакції „Свободи".

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Немає нічого кращого як зустрічатися із молодими віком та духом людьми та мати можливість писати про них, про їхній запал, їхні задуми та про їхні успіхи.

Тому ми з приємністю привітали у редакції „Свободи" двох молодих українських людей, що стоять саме на порозі свого спільного супружого життя, а рівночасно на порозі своїх професійних кар'єр, хоча кожне в зовсім іншому напрямі.

Трішки збентежена, з несміливим усміхом на молоденькому обличчі Зеня Наконечна відкриває відразу свою велику мистецьку чорну течку, так характеристичну візитівку мистців, з якої вискакують на стіл і на довколишні стіни в кімнаті головного редактора все нові та цікаві своєю композицією та кольоритом картини, виконувані дуже популярною тепер технікою акрилик і малюванням на шовку.

До речі, наша молода мисткиня відразу нам вияснює, що тепер до цієї останньої техніки вживається не шовк, а поліестер, як більш догідний матеріял.

Коли ми подивляємо різнобарвність ліній і красок, З. Наконечна втаємничує нас у техніку цієї нової галузі мистецтва, яка, як пояснює вона нам-ляїкам, пригадує техніку писання писанок, або славного „батік".

Для неї, вияснює вона дальше, малювання на шовку — це найприємніша мистецька праця, яка справляє їй більшу мистецьку насолоду, як малювання акриліком, хоча треба до того мати більше часу, терпеливости та окремих приладів. Як досі, молода мисткиня послуговується приладами не своїми, а в школі, де вона працює. Довідуємося від неї, що після закінчення стейтового коледжу в Монтклер, Н. Дж., з ділянки гарного мистецтва, вона спеціялізується у цій техніці і виконуючи звання учительки мистецтва зараз навчає мистецтва дітей від садочка до 8-ої кляси у двох школах. Крім того вона була інструктором мистецтва в коледжі Монтклер і належить до організації учителів мистецтва в Ню Джерзі. Тепер підготовляється до ступеня магістра із красного мистецтва.

Як бачимо, молода мисткиня має вже великий досвід та перед собою широкі можливості дальшої праці так учительської, як і самос-

(Закінчення на стор. 4)

ПОМИНАЛЬНІ СХОДИНИ В КЕРГОНКСОНІ

Кергонксон, Н. Й. — Місцевий Відділ Українського Патріярхального Товариства влаштовує святочні сходини для відзначення другої річниці смерти св. п. Патріярха Йосифа, в неділю, 7-го вересня, в церковній залі в год. 12-ій по полудні. В програмі виступить хор „Золотий Гомін", читання Завіщання Патріярха, деклямації учнів української школи Еви Панчишин і Андрійка Кейл.

У СВІТІ

ПРАЦІВНИКИ ФБІ ОТРИМАЛИ тепер додаткові інформації у справі американського агента по боротьбі з наркотиками Віктора Кортеза, якого притримала мехіканська поліція, знущалася над ним, побила до кроки і викинула на вулицю з надією, що інші бандити, члени контрабанди наркотиками, „докінчать" започатковану ними працю, тобто уб'ють, тому, що на поліційній станції в Мехіко Кортезові нагадували про долю іншого агента мехіканського походження, який був замордований в Ґудаляхара в 1985 році.

СЕНАТОР РИЧАРД Г. ЛУҐАР, голова сенатської Комісії закордонних зв'язків, зустрівся у понеділок, 18-го серпня ц.р., з президентом Філіппін Коразон Акіно, передав їй особистого листа від президента Роналда Реґена і пообіцяв додаткову економічну допомогу в сумі 100 мільйонів долярів, що збільшить суму загальної допомоги до майже 400 мільйонів долярів. Як відомо, президент К. Акіно вибирається з візитою до Вашінгтону в половині вересня і тут буде гостем президента Р. Регена та виступить на спільній сесії Конгресу з політичною промовою. Сен. Луґар розмовляв з К. Акіно на протязі двох годин і виніс враження, що вона дуже розумно підходить до розв'язки багатьох політичних й економічних справ і намагається піднести життєвий стандарт філіппінців.

В ПАКІСТАНІ ДАЛІ продовжуються антиурядові демонстрації і зудари з поліцією. У висліді цих зударів там загинуло досі 10 осіб, а понад 100 були поранені кулями поліціянтів, або пляшками, камінням та іншими твердими предметами, що їх вживали демонстранти. В загальному, від початків антиурядових виступів в Пакістані загинуло 16 осіб. Беназір Бутто, дочка колишнього прем'єр-міністра Пакістану, яка тепер очолює Пакістанську народну партію і опозицію взагалі, все ще перебуває у в'язниці.

ПРЕЗИДЕНТ АНҐОЛІ Хозе Едуардо дос Сантос публічно заявив кореспондентам, що він хотів би зустрінутись з президентом З'єднаних Стейтів Америки Роналдом Регеном, щоб обговорити з ним деякі міжнародні справи, які напевно стоять на перешкоді ближчої співпраці між Анголею і ЗСА. Він вважає, що така зустріч могла б принести мир у південній Африці взагалі, а в Анголі зокрема. Уряд Анголі визнаний майже усіма країнами світу, крім З'єднаних Стейтів Америки і Південно-Африканської Республіки.

В ЧІЛЕ ПРОДОВЖУЮТЬСЯ терористичні акти проти урядових і військових осіб, а це в свою чергу створює дуже напружену атмосферу між урядом президента Авгуcта Піночета і опозиційними партіями, між якими і так не може прийти до замирення, бо опозицію очолюють комуністи, які ніколи не простять Піночетові ліквідації прокомуністичної влади і ставнолення військової диктатури. У понеділок, 18-го серпня, терористи схопили полковника армії Маріо Орляндо Гиберлєна, 58-річного військовика, який користувався великою популярністю в Чіле, і виконував важливі функції в операційному штабі.

ДВА СХІДНЬОНІМЕЦЬКІ прикордонники втекли через мур ганьби у Берліні на західню сторону, а тоді перекинули сої автоматичні кріси через мур на східню сторону. Берлінська поліція покищо не подала до відома їхніх прізвищ, поки ведеться слідство, але поліційні чинники заявили, що прикордонники були першими втікачами після відзначень 25-ої річниці муру ганьби, які відбулись там минулого тижня з участю канцлера Гельмута Коля та інших політичних діячів.

АҐЕНТСТВО АССОШІЄЙТЕД Пресс інформує з Мюнхену, Західня Німеччина, що там відлучились від туристичної групи 27 громадян Польщі і Чехо-Словаччини та попросили уряд надати їм політичний азиль. Уряд еміграції в Баварії розглядає їхні прохання, але ніхто не сумнівається, що таке право на перебування вони отримають.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКІ ВЛАСТІ МАЮТЬ намір провести інвестиґацію обставин загибелі секретарки управління в справах боротьби з наркотиками Сузен Гофлер, яка, за повідомленням мехіканської поліції, загинула в автомобільній катастрофі. Речник управління заявив, що він не має доказів, які б свідчили про навмисне вбивство, але розслідування буде проведене у зв'язку з безпідставним затриманням і тортуруванням американського службовця Віктора Кортеза, вчиненого мехіканською поліцією. Вашінгтонська Адміністрація надіслала Мехіко протест з приводу безпідставного арешту В. Кортеза. У зв'язку з смертю С. Гофлер і арештом та тортуруванням Кортеза управління в справах боротьби з наркотиками нагадало, що в квітні минулого року в Мехіко був викрадений і вбитий його аґент Енріке Камарена Салязар. Його викрала мехіканська поліція і видала контрабандистам. Американець помер під тортурами.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН може прийняти рішення про економічні санкції проти Чіле. Недавно спеціяльний висланник Президента генерал Джан Ґалвін, командуючий військами ЗСА в Панамі, зустрівся в Сантіяго з чілійським президентом Авґустом Піночетом. З доручення Р. Регена Дж. Ґалвін просив А. Піночета вжити заходів для демократизації режиму в Чіле. В числі цих заходів — вільні вибори, леґалізація опозиційних партій, дотримання прав людини. Однак Піночет відкинув, як він заявив, „вмішування З'єднаних Стейтів у внутрішні справи Чіле" і дав зрозуміти, що він не буде наслідувати прикладу колишнього президента Філіппін Фердінанда Маркоса, який під натиском ЗСА виїхав з країни. Покликуючись на джерела, близькі до Білого Дому, репортери повідомили, що державний секретар Джордж Шулц і асистент Президента з питань крайової безпеки Джан Пойндекстер порадили Р. Регенові вжити економічні санкції проти Чіле.

КОМАНДУЮЧИЙ ТИХООКЕАНСЬКОЮ фльотою З'єднаних Стейтів Америки адмірал Джеймс Лайонс заявив, що Совєтський Союз розпочав військово-морські маневри, які можна вважати найбільшими за всю післявоєнну історію. Пентагон повідомив, що тихоокеанська фльота є найбільшою з чотирьох совєтських фльот. Вона має 400 надводних кораблів і 130 підводних. „Ці маневри не відносяться до оборонних, — заявив представник військово-морських сил ЗСА. — Багато великих кораблів мають на покладі крилаті ракети та іншу наступальну зброю".

РЕЧНИК ПЕНТАҐОНУ підполковник Чак Вуд заявив, що совєтський сателіт „Космос-1767" згорів в атмосфері над південною частиною Індійського океану. Сателіт був запущений 30-го липня з допомогою нової ракети. Ч. Вуд заявив, що З'єднані Стейти Америки не мають даних про призначення сателіта.

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ АМЕРИКИ почали удосконалювати свою систему раннього попередження. Два нових радари будуються в Джорджії і Тексасі. Будуть модернізовані також радари в Каліфорнії, Массачусетс і за межами ЗСА — у Великобританії і Ґренляндії. Речники Уряду ЗСА, покликуючись на дані космічної розвідки, повідомили, що Совєтський Союз також почав будівництво нових радарів в европейській частині країни.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Культурний обмін

Коли в листопаді минулого року президент Роналд Реґен і перший секретар компартії СССР Міхаїл Ґорбачов стрінулися у Женеві на вершинній конференції, то ця зустріч закінчилась у головній і найважливішій справі, задля якої вона відбулася, повною невдачею. Не зроблено ні одного кроку в напрямку припинення перегонів у зброєнні та редукції деяких родів стратегічної зброї. Але обом названим партнерам треба було показати назверх, що їхня зустріч була успішною. Реґенові треба було заспокоїти доморослих і союзницьких ,,пісніків", Ґорбачову треба було затулити рот тим членам Політбюра, які тільки чигають на якусь його невдачу. Тому проголошено, що ,,успіх" осягнено у трьох справах: 1) рішено поширити ,,культурні контакти", 2) відкрити совєтський генеральний консулят у Ню Йорку та американський у Києві та 3) рішено продовжувати конференції, при чому у 1986 році має прибути до Вашінґтону Ґорбачов, а в наступному році полетить до Москви Реґен. Покищо справа відкриття генеральних консулятів застрягла, бо американський Уряд рішив так довго не дозволити на відкриття совєтського консуляту у Ню Йорку, поки не отримає пристойного приміщення для свого консуляту в Києві. Відвідини Ґорбачова у Білому Домі стоять все ще під знаком запиту, але ніби вони відбудуться осінню ц.р., бо 25-го липня ц.р. Реґен вислав Ґорбачову листа з якимись новими пропозиціями, що їх прихильно схарактеризувала совєтська преса і в Москві перебуває тепер делеґація з найкращими фахівцями у справах війська. Зате рішено перевести 13 програм у ділянці ,,культурних контактів", що їх започаткувало уже цього літа турне балету Кірова по Америці.

,,Культурні контакти", що їм сприяє американський Уряд — це ще один доказ незнання суті совєтської імперії і суті совєтської закордонної політики. Це справді не культурний обмін, а культурно-політичний обман. Ті культурні контакти існують вже від часу Д. Д. Айзенгавера, отож близько 40 років і ні трішки не змінили міжнародної ситуації ані американсько-совєтських взаємин. Вони виходять тільки на добро совєтської імперії, бо скріплюють її престиж та йдуть по лінії гасла пацифістів ,,краще бути червоним як мертвим". Конкретно, тепер йдуть приготування, щоб до СССР виїхала нюйоркська Метрополітальна опера й філядельфійська симфонічна оркестра, а до Америки мав би приїхати Большой театр з Москви. Коли Америка підходить до проблеми культурного обміну щиро, з погляду взаємного познайомлення про культуру у двох імперіях і про користь для науковців, дослідників і мистців, то Москва підходить до цієї проблеми виключно тільки з політичної точки зору. Для Москви культурний обмін — це ще один засіб політичної пропаґанди і ніщо більше.

Є на це безліч доказів. У СССР всі ділянки культури підпорядковані державно-партійній директиві і цензурі. В СССР не існує естетичний критерій критики, тільки політично-партійний. Усе, що не йде по лінії інтересів та ідеології партії — заборонене, а смільчаків, які зважуються легковажити ту дійсність брутально ліквідують. Зліквідували не тільки українську культурну верхівку з Єфремовим, Кримським, Курбасом і ,,шестидесятниками" включно, але й ударили і по московській культурі — викинули Солженіцина, переслідують Сахарова, забороняють приймати нагороду Нобеля неслухняним режимові письменникам.

До речі: коли йдеться про вислання закордон представників російської культури, то висилають балет Кірова чи репрезентаційний театр. Але коли йдеться про вислання репрезентантів культури української, то висилають тільки репрезентантів етнічного мистецтва. У совєтсько-американському культурному обміні в Америці справу вирішують представники науково-мистецького світу, — в СССР можуть виїхати закордон тільки ті, кого вибере тамошній уряд, добавивши ще ,,ангелів хоронителів", аґентів КҐБ, які стежать, щоби хто не втік.

Можна тільки уболівати, що всього цього не розуміє американська державна верхівка — навіть за Уряду Роналда Реґена.

Ярослав Курдидик

ЄДИНА ДЕРЖАВА З ПРОТИНУКЛЕАРНОЮ ОБОРОНОЮ

Ніщо так досі не зактивізувало привидного марива ,,евентуальної нуклеарної війни, як трагічний випадок у Чорнобилі із загином ще й досі неустійненої кількости наших братів і сестер. Україна з її столицею Києвом попала через це страхіття на кін усіх чільних подій і тем і після цього жахливого вибуху міжнародні коментатори і звітодавці пригадують постійно цей випадок і запитують, що вже, мовляв, було пророблено у нуклеарній царині оборони у Західній і Східній гемісферах, або уточнюючи, у всіх цих державах, що політично зорієнтовані на ЗСА, або СССР?..

У підсумках Москва нахвалювалася, а в тому її підтримувала вся міжнародна лівацько-ліберальна мафія, що у відношенні протинуклеарної оборони — в СССР, досягнено було ,,гнітючої переваги" над Заходом. Але всі ці словословія знівечив вокамить, своїм трагізмом, Чорнобиль. Він показав, що якраз навпаки — якщо ідеться про будь-якого роду оборону то виявляється, що після зриву у Чорнобилі, всюди панував макабричний хаос, а тому, що контроля всього ,,живого і мертвого", проходить крізь централізацію совєтського царства у Москві, яка виявила, вже не вперше, свою старшобратську нездарність. Замість поспіху і кмітливости, не згадуючи вже про самого найосновнішого — турботливости про цивільне населення України, совєти виявили повноціле безголовя і типічну московсько-комуністичну ,,розхлябаність".

Щойно тепер, після трьох місяців часу, знавці від побудови нуклеарних електростанцій наголошують, що основною причиною трагічного випадку у Чорнобилі була ,,погоня і підбатожування" совєтських конструкторів і будівничих, щоби вони ,,перевиконували накладені пляни" і могли козиряти перед Заходом, що Москві вдалося майже чотирикратно випередити Америку у використовуванні найдешевшої енерґії. Тому всі запобіжні засоби у побудові сходили на задній розрахунок, а до Москви пересилалося брехливі та оманливі звітування про ,,достіженія" хоч на самому ділі було вжито все, що могло здешевлювати і послаблювати побудови нуклеарних реакторів.

У загальному прийнято, що Швайцарія — це найбільш мирна країна у світі. Але, коли приглянутися та проаналізувати ближче Швайцарію, до якої міри ця країна озброєна і приготована до самооборони, прийдемо до висновку що Швайцарія, це один великий озброєний табір. Із її архипрецизної підготови виявляється, що це єдина країна у світі, яка приготовлена зустрінути навіть і нуклеарну загрозу.

Швайцарія, або Швайцарська Конфедерація ,,Конфедераціо Гельветіка" (офіційна назва) почавши від 1815 року, невтральна країна. Швайцарський нарід, один із найбільше мілітарних в Европі вирішив, що він ніколи більше не братиме участи у війні. Але, щоби залишитися назавжди невтральним, вирішено, що Швайцарія мусить бути завжди важко озброєна. Цю політику Швайцарія називає — ,,Озброєною невтральністю". І Швайцарія рішена всіми можливими засобами боронити цю невтральність.

Якщо ж будь-хто поважиться напасти на Швайцарію, то вона, дослівно протягом кількох годин, буде у повному бойовому поготівлі. Всі зусилля ідуть в тому напрямі, щоби у світі знали, що кожний напасник примушений буде заплатити втратами у такій мірі, що не оплатяться здобутки. Кажеться, що це і стримало Гітлера в часі Другої світової війни, напасти на Швайцарію, бо втрати, які довелося б заплатити не були би співмірні із окупацією Швайцарії. На основну оборону Швайцарії складається т. зв. ,,Цивільщуц". Ця країна може кожночасно змобілізувати півмільйонову армію. А це тому, що дослівно кожний швайцарець у віці від 20 до 50 років життя, є добре вишколеним вояком, а в кожного вдома приготована уніформа і в приховку автоматична самозарядна рушниця. У випадку поготівля кожному відомо — де, коли і в якій ролі, він мусить кожночасно з'явитися.

Швайцарська летунська збройна сила складається із кількасот наймодерніших бойових літаків, а кожному відомо, що всі - чотиришість-вісім, паралельні биті шляхи, хоч і декотрі з них прикриті пасовищами, це скоробіжні летунські майдани. Роля і призначення для танків і різнотипної артилерії є найточніше розпреділені. Але швайцарці є реалістами і знають про це, що вони теж у майбутньому будуть загрожені нуклеарною війною. І тому протиатомова оборона, становить їхню сучасну пріоритетність. Вони теж свідомі, що у випадку того роду війни не буде для нікого ніяких меж, і що кожна нація, навіть і найневтральніша, не знатиме пощади.

Починаючи ще від 1970 року, Швайцарія увела у себе вельми заавансовану та амбітну оборонну програму. І тепер все іде в тому напрямі, щоби у випадку, коли б її заатаковано, вона оборонятиме своє населення, навіть і з вибухом нуклеарної війни. Очевидно, що з огляду на свою обмежену територію, Швайцарія не матиме для свого населення т. зв. ,,зони повної безпеки". І тому протинуклеарні схоронища для її населення, мусять бути завжди готові — вдома, в праці, в школі, чи в дорозі.

Згідно зі законом, починаючи ще від 1960 року, кожне житлове приміщення, мусить мати достаточне місце для схоронища. Кошти перерібки у старших будовах, або у побудові нових, ділить між собою — власник і держава. Все це розраховане на те, що коли б довелося Швайцарії пережити навіть евентуальний нуклеарний катаклізм, то схоронища охоронятимуть усіх тих, які залишаться живими перед загрозою радіяції.

Швайцарці розраховують, що всі ці дотеперішні зусилля з побудовою протиатомової охорони оплатяться стократ, коли вони порівнюють свої охоронні засоби зі довкільними сусідами які досі не зробили в напрямі побудови схоронищ, дослівно, ночогісінького.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

редаґує Лев Яцкевич

Майбутнє людства у світлі передбачень

Майже кожна людина родиться з містерійним шестим почуттям передбачування майбутности. На думку Давида Аоя, психолога з Каліфорнійського університету в Лос Анджелесі та співдиректора Інституту передбачування майбутности, цей вроджений дар шестого почуття міститься у центрі логіки та інтуїції нашого мозку. Його ліва сторона виконує дію передбачення, що основується на збиранні фактів та роблення з них належних висновків. Права частина мозку аналізує ті висновки та містерійним шляхом ставить прогнозу майбутнього. Але сьогодні передбачають майбутнє також різні інститути, центри та бюра з допомогою компютора, на основі статистики, правдоподібности, чи звичайної спрямованости. Але не бракує теж в історії людства провіщень чи пророцтв людей обдарованих особливим природним даром передбачування, яке наука зараховує до т. зв. парапсихології.

До категорії таких людей слід зарахувати св. Малахія О'Морґена (1094-1148), колишнього архиєпископа та папського леґата в Ірляндії, який перед своєю канонізацією в Римі, написав серію пророцтв про майбутніх Папів, починаючи від Папи Целестина II, що панував на початку XII століття, а кінчаючи на останньому Папі з найменням ,,Римський Петро", панування якого він передбачає на початок XXI сторіччя. Рукопис тих пророцтв пролежав в повному забуті майже до кінця ХУІ століття. Щойно в 1595 році Арнольд де Війон опублікував його у формі книжки, п.з. ,,Папські пророцтва Малахія", які стали зразу ,,бестселлером" в цілій Европі.

Звичайно, ці пророцтва були писані в латинській мові, у виді мотт, а кожному Папі був присвячений тільки один рядок. Характеристичне теж те, що ті пророцтва були сумісні, не тільки із черговістю, в якій справжні Папи за собою слудували, але також із змістом їх діяльности, що досьогодні сповнився на 100 відсотків. Кожний Папа був зідентифікований фікційним ім'ям та дійсним символом його правління.

І так, наприклад сучасний Папа, Іван Павло II одержав ім'я Григорія XIII та символ свого правління: ,,De labore solis" (про працю сонця), до речі, той самий, який прибрав собі теперішній Папа. Його панування було окреслене в пророцтві як ,,хвилева тиша перед грядучими переслідуваннями".

Його наступник одержав ім'я Лева ХІУ та символ панування ,,Gloria Olive" (слава оливки). Згідно з пророцтвом, він з'єднає людство під прапором християнства в останній хвилині перед спалахом нової війни.

Останнім Папою буде Petrus Romanus (Римський Петро), який пануватиме у знищеному війною Римі, на прикінці нашої доби.

Якщо б кожний, із тих папів, панував у середньому 10 років, тоді останній з них, ,,Римський Петро" закінчив би своє панування в 2013 році.

Слід при тому згадати, що згідно з пророцтвом, падванського монаха з ХУІІІ сторіччя (невідомого прізвища), в якому більше детально описана доля останніх 20-ти папів, ніж у пророцтві св. Малахія Рим за панування останнього Папи (Petrusa Romana) буде докорінно знищений та вкритий посокою крови.

Крім пророцтв писаних, маємо ще провіщення, основані на візії довір'ягідних людей. До них слід зарахувати португальські візії в селі Фатіма в травні 1917 року, коли трьом дівчатам-пастушкам з'явилася шестикратно Мати Божа та виявила їм майбутню долю світу. Ті провіщення поділено на три частини, що стосувалися до трьох світових воєн.

Дві перші частини були поголошені вчасніше, але третю прочитав щойно 1960 року Папа Іван XXIII і з поспіхом запечатав в конверті. Особи, що були при тому присутні, оповідали згодом, що Папа, читаючи це провіщення, був незвичайно схвильований та близький зомління.

Дня 15-го жовтня 1963 року німецька англомовна газета ,,Нюз Европа" опублікувала зміст цього провіщення, з якого цитуємо найбільш маркантне місце: ,,Велике нещастя зустріне людство при кінці XX сторіччя, в якому почнеться велика війна. У цій війні згине мільйони людей, добре із злом, велике з малим, а духовенство з вірними". Тієї відомости Ватикан, ані не заперечив, ані не потвердив.

На переломі 40-их та 50-их років молода дівчина в Голляндії мала теж візію Пречистої Діви Марії, яка сказала їй, що гряде велика війна між Росією та ЗСА. Говорячи те Мати Божа витягнула обидві руки, немов захищаючи південно-західні обшири російської імперії, а згодом напрямила їх на північ (Москву) ,,Я бачила — оповідала згадана дівчина — страшний вогонь на небі, а потім... тільки пустелю".

Мішель Нострадамус, — найбільший провісник та ясновид світу, передбачив в 1555 році у своїх 12-ти центуріях (з яких кожна має сотню чотиристрофових віщувань) історію світу від 1555 до 3797 років. Найціка-

(Закінчення на стор. 4)

Мирон Куропась

,,ZU VIEL IST ZU VIEL"

Існує стара австрійсько-жидівська пословиця: ,,Zu viel ist zu viel, aber fur sie zu viel ist nicht genug". У вільному перекладі це значить: ,,Що забагато, то забагато, але для них і забагато не є досить".

Це мені пригадалося минулого тижня, коли я читав синдиковані статті Джека Андерсона і Дейл Ван Атта (у ,,Вашінґтон Пост"), які торкалися Лінаса Коєліса, що колись був етнічним дорадником Президента, а тепер сповняє обов'язки директора публічних зв'язків Білого Дому.

,,Ніякий Уряд не пробував більше залицятися до жидівської спільноти, як це робить Уряд Роналда Реґена — з таким малим успіхом", — пишуть ці два американські журналісти. ,,Кожний раз як Білий Дім старається наладнати відносини з жидами, виглядає, що робить це неправильно, з такими наслідками, що тепер стосунки поміж Урядом а американськими жидівськими провідниками є на найнижчій точці". ,,Останній афронт для жидів, — пишуть ці журналісти,— це злегковаження Білим Домом офіційних зв'язків зі жидівськими групами. Ба, щобільше, в очах деяких жидів, провідник жидівських справ Макс Ґрін є підпорядкований Лінасові Коєлісові, американцеві литовського походження, який образив жидівських провідників".

Я оторопів. Лінас Коєліс образив жидівських провідників? Хіба не він. Я добре знаю його, це справжній дипломат, дуже опанований, спокійний.

Продовжуючи читати статтю, я відкрив, що справжнім ворогом в статті не є Л. Коєліс, а директор зв'язків Білого Дому Патрик Бюкенен, як це підкреслюють Андерсон і Ван Атта. ,,Він публічно ствердив, що присуди нацистських воєнних злочинців нагадують писання Орвелла і Кафку". Це П. Бюкенен, — пишуть дальше ці журналісти, який хотів зменшити значення бюра зв'язків з жидами і заповнити це бюро особами іншої національности".

Але в який спосіб все це пов'язане з особою Л. Коєліса, дивувався я. Відповідь я знайшов вже в останньому параграфі статті.

І зв'язку із зростаючими впливами Л. Коєліса у Білому Домі, жидівські провідники збентежилися. Хоча немає доказу, щоб він був сам антисемітом, але він відкрив дорогу до найвищих урядових чинників Уряду групам східньоевропейських втікачів, які мають марку антисемітів".

Андерсон і Ван Атта навіть не потребують згадувати, які це саме східньоевропейські групи втікачів мають таку марку. Ми всі знаємо кого вони мали на думці. Це ті самі ,,групи втікачів", яких підозрівають у антисемітизмі Світовий жидівський конґрес і Ліґа проти знеславлення Бнай Бріт. Це естонці, латвійці, литовці і, розуміється, українці.

Мені здається, що прийшов час поставити усе, що торкається жидівсько-американської спільноти і її упривілейованої ролі в Білому Домі у справжню перспективу.

,,Для жидів, — писав Дейвид Сільверберг у лютневому числі за 1984 рік ,,Жидівського місячника" — ціллю завжди було мати доступ до провідних людей. Чи це була Естера, яка шептала у вухо Агасуеруса, чи Едді Джейкобсон, який закликав свого колишнього партнера Геррі Трумана якнайскорше визнати нову ізраїльську державу, завжди доступ до чільних політичних лідерів був конечний для того, щоб жиди вижили".

Ця потреба була зокрема дуже актуальна в часі Другої світової війни і після неї, коли наслідком голокосту і встановлення жидівської держави, президенти ЗСА ствердили, що вони мають до діла з новою політичною силою, яка хоче, щоб про неї всі знали. Тоді постала ,,тека із жидівськими справами" у Білому Домі, яку приділено одному із членів Білого Дому враз із іншими обов'язками.

В часі Рузвелта і в часі частини адміністрації Трумана ,,жидівська течка" була передана Дейвидові Найлс. За часів Айзенгавера мав її Максвелл Рабб. Президент Кеннеді мав Маєра

(Закінчення на стор. 4)

Ганна Черінь

ТАКЕ МІСЦЕ! ...

II.

Місцеве населення? Дешеві розкішні буфети не для них. Щоб дістатись до їдальні, треба перейти всі пастки ґемблярства, пройти аж до кінця касіно і, звичайно, мало хто вбережеться від спокуси потягти важіль машини й програти кілька долярів. А це псує апетит, і людина не так вже й багато з'їсть. Якщо по людині не видко, що вона турист, можуть спитати шоферський документ і не пустити в їдальню. Таких відсилають до ,,Макдоналда".

А пиякам тут пропонують безкоштовні напитки (чим більше, тим краще). Звичайно, треба щось кинути дівчині в сітчастих панчохах і одвертім декольте, але краще хай вона з'їсть гроші, ніж вічно голодна машина. Всі касино побудовані за тим самим пляном: велика, устелена килимами заля з 5-6 ,,кістками", стільки ж столів із грою в 21, 2-3 рулетки і цілі армії різноманітних автоматів, що клацають зубами і скрегочуть, раз-по-разу випльовуючи кілька монет. Часом випадає ціла купа срібняків, і тоді заздрі грачі збігаються подивитися на щасливця та ,,з'очити" його. Посередині залі — проміжок, по якім ходять наглядачі.

Круп'є та роздавачі карт швидкі і вправні, як машини, роздають карти блискавично швидко, але не облурюють. При такій швидкості людина сама себе облурить, а щедрі частування напоями зовсім задурманюють грачів. Як це не дивно, круп'є проходять курси всього за чотири тижні й дуже мало отримують за годину. Але ті, що виграють, віддячуються за своє щастя подарунками. Бувало, що дехто ,,віддячувався" ще й перед виграшем, лишаючи, начебто ненавмисно, гроші на столі, а круп'є клав їх у проріз під краваткою. Але таких, піймавши, виганяли з праці. Правда, дехто наступного тижня вже працював у касино через вулицю. Але тепер, щоб не псувати репутацію, касино добре перевіряє аплікантів. Шахрайства тут не потрібно: люди лишають добрі гроші машині й без шахрайства. Фотографувати в касино не дозволено: тут бувають всякі люди, також і великі риби, в більшості інкоґніто з чужими жінками і так далі, і ніхто не має права їх компромітувати.

Газардні гри в Ляс Веґасі різноманітні, кожному на його смак. Тут і покер, і ,,Чорний Джек" (абож 21), і баккара, і крапс, і рулетка, і кено, і бінго. Програвай, як тобі до вподоби! Для таких, як я, нема вибору іншого, як годувати машину кводрами й сіпати на важіль. Багато цікавіше було би виявляти хоч трохи ініціятиви, вибрати хід, що тебе заведе в пастку. Але ж треба вміти ґрати в покер! Правда, ,,Гілтон" та інші готелі дають лекції програвання в машинізовані карти. Найсправедливіша гра, в якій твоє рішення таки щось значить, є знане всім ,,21". Роздавач тасує карти й дає тобі, поки його не спиниш. В кого ближче до 21, той і виграв, цебто — або ти, або він. Роздавачеві вигідно, коли він здає карти кільком грачам одночасово — більше шансів на прогру гостей. Тут бувають краплені карти, але, щоб бачити ті крапки, треба мати червоні контакт-лінзи. Тільки карооки можуть вдягнути такі лінзи, бо люди з блакитними очима стають пурпуроокими й накликають на себе загальну увагу. Дехто підсовував у машини японські монети або бронзові доляри з Сіеттлської Міжнародної Виставки, але хто зна, чи багато вони вигравали?

Ну що ж, якщо за якимсь столом люди програють, вони один по одному покидають це нещасливе місце і йдуть шукати кращого. Стіл стоїть порожній, і ніхто за нього не сідає. Тоді наглядач моргає на так званого ,,стартера" гарну дівчину, здебільшого дружину працівника касино. Вона починає грати, й до неї підсілають. Але їй заборонено йти кудись із грачами. Вона грає, поки стіл не зактивізується, а тоді покидає гру.

Загалом гра йде, з боку адміністрації, чесно. Як би там не було, навіть якщо хтось багато виграє, касино дістає свою частку, що дає великі прибутки й дому цьому, й містові, й цілому стейтові Невада. Недаром він і названий ,,Не - Вада".

Коли виграні гроші приносять в касову кімнату, то все висипають на стіл. Всі мають одяг без кишень. Руки всі тримають на столі. Двоє рахують, а третій записує. Якщо у двох виходить та сама сума, то все в порядку, а якщо ні, то це й третій перераховує.

Розбійництва тут не водиться. За вісім літ трапився тільки один ,,hold-up". У касино ,,Рів'єра" розбійник зайшов серед білого дня, забрав у касира 8 тисяч долярів і спокійно вийшов. Розбійника не зловили, бо ніхто такого в цьому раю не сподівався. Тут також не буває злочинів, і ходити вночі по вулиці цілком безпечно. Звичайно, де є гроші, там є мафія, і хоч мафію не так легко спіймати на гарячому, вони самі себе карають.

Але роблять це не в Неваді, а десь в іншім стейті : в Каліфорнії, в Арізоні... Погана та птиця, що паскудить у своїм гнізді! В касині дзенькають, гримлять і дзвонять машини, тихенько шумить колесо рулетки... Люди приворожені до цифр, кубиків, карт... Старі, розпатлані меґери, навіть не вмившися, спішать з кімнат свого готелю годувати машини... Одна жінка, що вже чимало грошей протрусила, лупить кулаком по машині, кричить: — Ти, холєро, спинись де треба, не підтасовуй мені якісь грушки та сливки, постав чотири сімки... Сюди, сюди, ще раз! А щоб ти луснула! Що тобі вартує спинитись там де треба? Чи ж це твої гроші? Чи мало вже я їх накидала тобі в пащерку?!!

Грають тут не тільки в касино. Машини є скрізь: у вбиральнях, у почекальнях, на аеропорті й на станціях, у продуктових крамницях, і навіть на газолінових станціях. Тут грати недоцільно, бо тільки 5 відсотків дають на виграш. Але люди грають і тут. Загалом, 80 відсотків туристів від'їжджають з Ляс Веґас збанкрутованими. Кажуть, двоє жінок поїхали в Ляс Веґас самі, сказавши чоловікам:

Приїдьте по нас вантажним автом — гроші забирати.

А через тиждень зателефонували:

Приїдьте по нас і привезіть повне авто грошей...

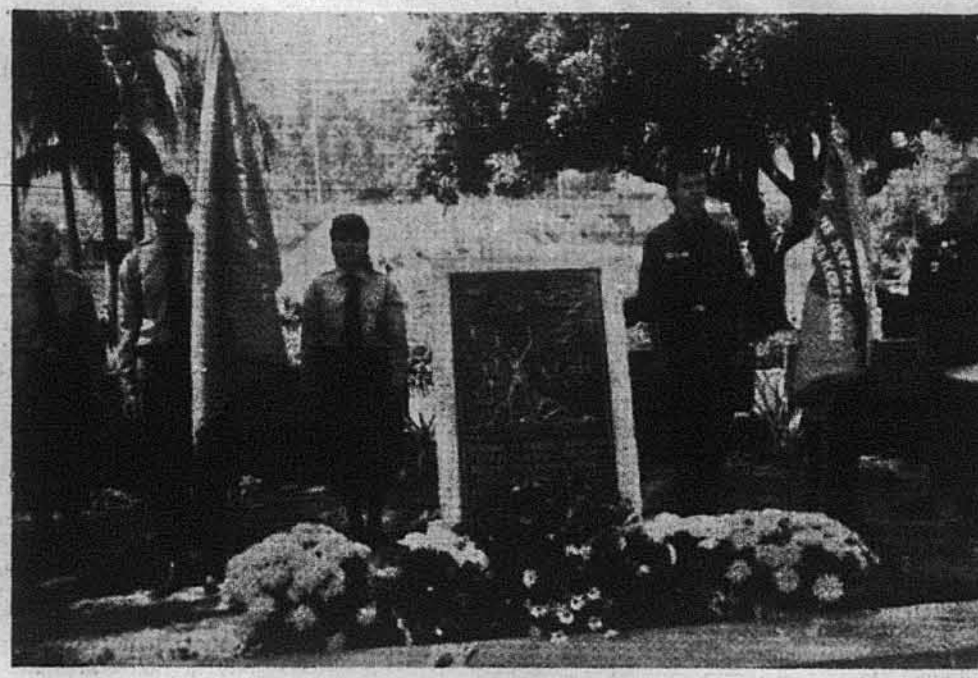
За те можна себе втішити хоч би й так: ,,Я програв, а зате сидів, граючи в ,,21", поруч із Вік Деймоном.

(Продовження буде)

Про пам'ятник в Лос Анджелесі жертвам Великого Голоду в Україні

18-го травня 1986 року відбулася історична пропам'ятна подія української громади в Лос Анджелесі, про яку вже подавала наша преса.

В той день врочисто відкрито пам'ятник жертвам трагічного голоду в Україні в 1932-33 роках, підчас яких загинуло біля 7,000,000 українців.

Фраґмент з відкриття пам'ятника

Статті в наших газетах здали звіт про святочну програму відкриття пам'ятнака. В газетах писали про подію, яка почалася в 1-ій год. по полудні і закінчилася приблизно в 2-ій год., і якщо взяти до уваги, що по формальній програмі присутні ще провели деякий час біля пам'ятника, то газети писали про подію, яка тривала одну і півгодини і яка була завершенням попередньої праці, про яку знала лише мала горстка людей і про яку не було жодної згадки під час програми, ані в нашій пресі.

Праця, яка довела до події, 18-го травня 1986 року почалася приблизно три роки скоріше, була майже вся виконана одною людиною, і тому про цю людину і її працю повинні знати ми всі, бо вона є свідком і прикладом цього, що можна осягнути сильною волею, переконанням, вірою в успіх і не піддаванням перешкодам і невдачам.

Думка про поставлення пам'ятника, як свідка про голод в Україні, подав на засіданні комітету в 1983 році Григорій Галик, голова імпрезового комітету.

Комітет написав листа до повітової ради Лос Анджелесу (Los Angeles County Board of Supervisors), як також А. Рівний, член комітету, написав листа від себе до радника П. Ф. Шафарум з проханням про дозвіл поставлення пам'ятника. Відповідь на оба листи була неґативною.

До того часу комітет виконав вже багато праці. Протягом цілого 1983 року відбулося багато імпрез про голод, розіслано книжки, інформативні листи, відбулися виступи на телевізії і радіо, були написані статті в американській пресі і критика в газеті „Лос Анджелес Таймс"про книжку Долота під заголовком „Execution by Hunger". Громада Лос Анджелесу є вдячна комітетові за їхній успіх і труд.

Було пропоновано декілька разів під час засідань комітету закінчити діяльність комітету, мовляв, діло було доведене до кінця, а на пам'ятник немає надії.

Члени комітету, а особливо інж. Тарас Козбур і інж. Любомир Осадца, не допустили до розв'язання комітету, поки не здійсниться поставлення пам'ятника.

Інж. Козбур є відомим членом української громади, по званні архітект з великим мистецьким талантом. Він студіював архітектуру у Відні, Мюнхені і Карльсруге, де одержав титул інженера-архітекта з Інституту технології. По приїзді до Каліфорнії, він займав позицію в місті Буена Парк, Каліф., як директор плянування. Пізніше почав свою приватну архітектурну практику. Інж. Козбур є автором декількох професійних статтей і праць німецькою і англійською мовами.

Інж. Козбур і інж. Осадца не прийняли неґативну відповідь повітових чинників відносно поставлення пам'ятника як остаточну. Вони переконали членів комітету продовжувати старання про дозвіл на поставлення пам'ятника.

Протягом трьох років інж. Козбур написав багато листів до радників повіту, їхніх асистентів і адміністраторів. Він поробив особисті контакти із впливовими людьми повіту Лос Анджелес.

Першою подією, яка дала надію на поставлення пам'ятника, була зустріч з Джаном Дюваром, репрезентантом повітового радника М. Антоновіча. Під час тієї зустрічі, в якій взяли участь Том Данієлс, Александер Рівний і інж. Т. Козбур, передано матеріяли і книжки про голод в Україні для радника М. Антоновіча і його співробітників. Джан Дювар прихильно поставився до поставлення пам'ятника. Пізніше в своєму листі з 7-го березня 1985 р. до інж. Козбура висловив готовість допомогти старанням комітету у цій справі.

Повіт Лос Анджелес має понад 8,000,000 населення. Повітова рада розглядає велике число справ, яких не всилі всіх полагодити, тому багато важних справ полагоджують урядовці, які працюють для повітової ради. Представити яке небудь прохання, чи внесок перед повітовою радою не є легко.

Завдяки невтомній праці інж. Козбура і помочі та впливів повітового радника М. Антоновіча, справа дозволу поставлення пам'ятника була на порядку нарад повітової ради аж три рази.

На всі засідання повітової ради ходили інж. Козбур, п. М. Новак і отець С. Галик-Голутяк. Інж. Козбур виступав перед повітовою радою зі звітами і проханням та переконував раду про дозвіл на поставлення пам'ятника. Він представив трагедію голоду в Україні і важливість про те, щоби наступні покоління знали про цю трагедію і не допустили до подібних трагедій в Америці.

На засіданні 25-го червня 1985 року повітова рада, на внесок радника М. Антоновіча, який підтримав радник Е. Едельман, дала дозвіл для поміщення пропам'ятної плити на одній зі стін коридорів повітового суду, або в будинку повітової адміністрації.

Інж. Козбур не погодився на місце запропоноване повітовою радою і він почав свої старання і дальшу працю, щоби пам'ятник поставити на повітовій площі в центрі міста Лос Анджелес.

Від 25-го червня 1985 р. до 3-го вересня 1985 р. телефонічні розмови, особисті контакти з впливовими людьми дали позитивний вислід. 3-го вересня 1985 р. повітова рада прийняла пропозицію інж. Козбура і дала дозвіл поставити пам'ятник в центральному повітовому майдані на тлі головного театру і музичного центру міста Лос Анджелес.

Протягом трьох років інж. Козбур не лише старався про місце для поставлення пам'ятника, але він сам запроєктував його, зробив скульптуру пропам'ятної плити, дав її вилити з бронзу та зробив плян на кам'яну підставу. Плита є оригінальною плоскорізьбою, яка представляє ограблену сім'ю у розпачі і прозьбі до неба о поміч на тлі мільйонів хрестів, божевілля і смерти. Слова Тараса Шевченка „Кати знущаються над нами, а правда наша п'яна спить" і „...Коли одпочити, ляжеш, Боже, утомлений? І нам даси жити!", — снувались в уяві мистця, який виконував цю різьбу.

Повітова рада дала дозвіл на пам'ятник зі застереженням, що повіт Лос Анджелес сам збудує кам'яну підставу з тим, що кошти її покриє українська громада. Наша громада позитивно відгукнулась і піддержала цей проєкт.

Під час старань за поставлення пам'ятника інж. Козбур зробив один із важливіших контактів з радником Е. Еделманом, який є також радником „International Alert Ins., Committee for Action Against Genocide and Mass Killings".

Інж. Козбур став членом згаданої організації і склав фінансову пожертву на цю організацію в імені українського комітету про голод в Україні. Завданням вищезгаданої організації є вести акцію проти творення штучного голоду денебудь у світі.

17-го серпня 1985 року інж. Козбур виступив на радіопрограмі М. Антоновіча, на якій слухачі радіо телефонічно дають запитання. Інж. Козбур і М. Антоновіч дали слухачам інформативний звіт про трагедію голоду в Україні, а по їхніх звітах відбулася жвава дискусія зі слухачами радіо на тему голоду в Україні та в інших частин світу. Інж. Козбур вміло і цікаво відповів на всі питання. Майже всі слухачі радіо вперше почули про голод в Україні.

21-го квітня ц. р. Брус Е. Памер, заступник директора повіту Лос Анджелес, відділу адміністрації повітових споруд, написав листа до інж. Козбура, в якому повідомив, що вже поставлено підставу для пам'ятника, а заплановане відкриття пам'ятника є відповідальність української громади.

Від 21-го квітня до 18-го травня — це дуже короткий час. Протягом часу приготовано і вислано запрошення, зроблено рекляму, запрошено представників уряду і повідомлено пресу.

Том Данієлс, член комітету, зробив надзвичайну працю. Він має професійний досвід в підготуванні імпрез. Він полагодив всі деталі з урядовцями повіту Лос Анджелес. Головний водограй, близько пам'ятника не є чинний в суботу і неділю. Потрібно було спеціяльної резолюції повітової ради, щоб водограй був чинний під час церемонії. Т. Данієлс про це постарався.

Багато праці і старань приклав також член комітету Волтер Лесюк. Він має вже довголітні контакти з американською пресою, телевізією і радіо. За його старанням, імпрезу відкриття пам'ятника фільмували дві телевізійні станції, і це відкриття було показане на вечірних новинах. Завдяки його старанням були присутні кореспонденти локальних газет та представники радіо, включно з представником радіо „Голос Америки".

Про імпрезу святочного відкриття було описано в деталях в нашій пресі. Однак, слід згадати про замітку повітового радника М. Антоновіча, який висловив своє захоплення, що на відкритті було так багато молоді. Джек Пеленс, знаний фільмовий актор, прочитав англійською мовою поему Тараса Шевченка „Мені однаково", поділився з присутніми своїми спогадами і враженнями з його минулих літ, закінчуючи висловом, що він є гордий бути українцем. Слова Дж. Пеленса зробили гарне враження на присутню молодь і піднесли її на дусі.

Якщо застановитись над тим, як багато добра може зробити одна і талановита особа, то ми повинні дорожити такими громадянами та брати приклад від них та піддержувати їхні діла. Серед нас є багато приспаних талантів, які ми повинні збудити до праці на користь української спільноти.

Як бачимо, інж. Тарас Козбур доказав нам всім, що можна добитись до запланованого діла, не зважаючи на перші перешкоди і невдачі. Три роки постійної і невтомної праці інж. Козбура увінчалась успіхом. Українська громада є горда і вдячна йому за його відданість і жертвенність.

Щоденно багато американців, туристів з різних країн світу проходять повз пам'ятник, оглядають його і читають про голод, що був штучно створений російським комунізмом, під час якого згинуло 7,000,000 українців в 1932-33 роках і дехто з них понесе зі собою по цілому світі правду про українську трагедію.

Л. Осадца
член Управи Комітету

В Дітройті вшанували К. Цепенду

Неділя, 29-го червня ц.р., відзначилась в житті заслуженої людини, маестра Кирила Цепенди, як день світлий, ясний. День, в якому вдячні парафіяни української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Дітройті у своїх молитвах дякували Богові за доброго дяковчителя та дириґента, що Він їм післав. В цей день ціла парафія із своїм парохом о. совітником Йосифом Шарим відзначила дуже святочно 30-літній ювілей праці для Церкви та громади свого дяковчителя і дириґента.

Маестро К. Цепенда

Маестро К. Цепенда — це велика і сильна індивідуальність в житті церкви та громади. Великий він прихильник української культури, українського мистецтва, головно музичного, якому присвятив всю свою силу, енерґію та своє уміння.

У неділю, в 12-ій полудня о. совітник Йосиф Шарий, парох, відслужив подячну Св. Літурґію, в часі якої гарно співав хор „Боян" під дириґентурою соленізанта. Голоси в хорі гарні, гнучкі, виконання культурне — це чи не один з кращих хорів в Америці.

Після відспівання хором Молитви за Україну, всі присутні на запрошення о. пароха перейшли до шкільної авдиторії на святковий бенкет біля год. 2-ої.

Залю скоро заповнили, дещо приголоднівши, парафіяни, які в числі понад 400-та осіб зайняли місця за гарно застеленими і удекорованими столами.

Вчасі бенкету, парафія із своїм парохом вшанували свого дяковчителя і дириґента, за його ревну і безперервну працю для Церкви, на протязі 30-ти літ, як „Парафіянина Року".

Ініціятором цієї рідкісної події був сам парох о. Йосиф Шарий, великий любитель мистецтва, головно церковної, богослужебної музики. Для цієї ж цілі створено святочний комітет, що його очолив інж. Йосиф Шафранський з допомогою голови хору „Боян" Михайла Каличина, Наталки Модованець, Розалії Слупецької, Люби Петрик, Анни та Гелен Сидорак, Марії Зарембн та Ольги О'Ніл.

Святкування відкрив інж. Й. Шафранський англійською мовою та Михайло Калинич українською мовами. Обидва вони тепло привітали соленізанта, що зайняв почесне місце за головним столом, разом із своєю 92-літньою матір'ю, в дальшому ряді — о. Й. Шарий, голова комітету інж. Й. Шафранський, голова хору „Боян" М. Калинич, та запрошений на цей день з доповіддю Михайло Добош з Нюарку, Н. Дж.

Дружина К. Цепенди Рома упокоїлася кільканадцять місяців тому. Залишила Покійна двоє дітей, доню та сина, що зі своїми родинами були свідками відзначення їх батька.

Після трапези, що її поблагословив о. сов. Й. Шарий, що, до речі, проходила в дружньо-родинній атмосфері, Михайло Калинич, як тостмайстер представив доповідача та попросив його до слова. Доповідач у своєму слові представив життьовий шлях соленізанта, зупинився довше над його багатогранною музичною кар'єрою. Багатство його — це музика, спів. Так як літа його поважні, так і праця на протязі цього життя, цих літ пребагата. Доповідач закінчив побажаннями обильних Божих ласк, Божого благословення, сили і витривалости на своєму благословенному пості до кінця. „Претерпівий до кінця, спасений буде", переказуючи щирі поздоровлення та побажання від управи та членства хору церкви св. І. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

Парафія та хор обдарували свого дириґента пропам'ятними грамотами. В часі обіду відчитано ряд гратуаційних листів: від Владики Іннокентія, єпископа Чикаго, проф. Андрія Гнатишина, композитора і дириґента з Відня, о. Василя Приймы з Люрду та маестра Володимира Луціва з Англії. Місцевих побажань із-за браку часу не відчитувано, їх прочитається на радіопрограмі „Гомін України".

Між численними присутніми на залі, вирізнялася постать інж. Дружого, великого будівничого, громадського мецената міста Дітройту.

В мистецько-концертовій частині програми святкувань хор „Боян" під дириґентурою соленізанта проспівав гарно декілька релігійного та світського змісту.

Атракцією концертної частини був виступ двох молодих професіоналістів, докторів медицини, сестер Зірки та Анни Калиничів, що відіграли з професійною ерудицією „Тихо над річкою" та в'язанку українських пісень „Верховино, цвіт ку ти наш", обі речі обрібки Зірки. Акомпаньювала на фортепіяні Зірка, на флейті — Анна. Анна грає довший час із симфонічною оркестрою Дітройту. Своєю прекрасною грою полонили наші артисти чисельну публіку, яка нагородила їх виступ бурхливими оплесками.

Дві сестри, Зірка та Анна, вибрали гарну професію, закінчивши медицину, а при тому і музику, яка, напевно, дасть їм повну життьову насолоду в дальшому їх житті.

В заключному слові маестро Кирило Цепенда, зворушений до сліз, подякував небесному Отцеві, що дозволив йому діждатися такої радісної, світлої днини; подякував своїй старенькій мамі, що є сьогодні свідком відзначення її сина. Їй завдячує гарне християнське виховання, опіку та велике зрозуміння до науки, що його одержав він в часі своєї життьової маршрути, почавши від родинної місцевості села Джурин, через Бучач, Львів, Відень, Мінхен та ЗДА. Дякує щиро-сердечно свому парохові о. сов. Йосифові Шарому за переведення і успіх святкувань. Дякує своїм хористам і хористкам, що з такою відданістю та повним довір'ям до свого дириґента, плекають досьогодні та плекатимуть і надалі нашу церковну культуру, церковний, богослужебний спів. В кінці всім парафіянам за велике довір'я до його скромної особи, за те, що прибули сьогодні і заповнили цю розлогу залю, щоб звеличати його як „Парафіянина Року". Дякує гостям, та всім своїм приятелям, колишнім співакам, що з інших частин Дітройту прийшли звеличати його із відзначенням.

Дякує родині Малковичам, що заопікувалися нашим промовцем та разом із ним прибули на Св. Літурґію і на бенкет. Хай Всевишній Господь винагородить вас Господь небесною благодаттю.

На цьому ж і закінчено це рідкісне родинне свято відзначення маестра Кирила Цепенду як „Парафіянина Року".

Н.Н.

День Пластуна на „Бобрівці"

Загальною збіркою та гимном Закарпатських Пластунів відкрито День Пластуна. Після офіційної частини новацтво і юнацтво виконало показ вмілостей ігрових комплексів.

Під гучні оплески батьків, гостей та цокання фотоапаратів перші вийшли із княжого двору Отроки. Блищать до сонця їхні шоломи, на щитах золоті тризуби, при боках мечі, а на плечах завішені луки. На знак руки їхнього дружинника (братчика Романа Крамарчука) втихають оплески, і на слова пісні „Отроки" виконують вправи з луками та танець „Отроків". („Отрок"— це тематичний ігровий комплекс серії ігор, співів, майстрування і переказів історичних повістей з історії княжої доби до першої новацької проби). Новаки і новачки під проводом братчика Р. Крамарчука і сестрички Ксені Витвицької та під дбайливим доглядом та порадами інструктора Якова Шеґрина переходять цей ігровий комплекс. На команду „пісня!" „Ми отроки, князя діти" отроки відходять до свого княжого двору, який збудували під час дошколу братчики і сестрички.

Спів та відхід отроків глушать гарматні постріли. З козацької фортеці „Січ" з піснею „Гей, нумо, браття до зброї" в гарних козацьких строях, з шабельками і списами на площу вмаршовують козаки—„Джури". Це новаки і новачки до другої новацької проби під проводом братчика Олеся Катречка і сестричок Лізи Хмелівської і Роми Смолинської та інструктора сен. Святослава Петрова, завчають ігровий комплекс ігор „Джура" (козацька доба). Буря оплесків, зокрема фотографи, які зайняли площу вправ утруднювали козакам розвинути дію вправ. Гетьман (братчик Олесь Катречко) підніс вгору шаблю і дав наказ: „Сотні списи до бою, розстрільня вперед". На рух розстрільні всі фоторепортери поспішно втікають з площі вправ. Розстрільна доходить до означеного міста, робить „обернись" і по черзі кидають списи вдалечінь. Після того розстрільна повертається до маршової постави і робить вправи шаблями до пісні „Гей, не дивуйтесь, добрії люди". Закінчивши вправи, з піснею відходять до козацької фортеці „Січ".

Після „Джур"-козаків площу входять в гарних мазепинських строях з крісами „Звідуни" і до пісні „А ми стрільці січовії" роблять вправи з крісами. Це новаки і новачки до третьої новацької проби під проводом братчика Бориса Слюсарчука і сестричок Тані Кучми і Уліти Лужницької та інструктора Якова Шеґрина переходять ігровий комплекс ігор (новітня доба). Всі братчики і сестрички перейшли успішно дошкіл історичних ігрових комплексів „Отрок", „Джура" і „Звідун". На цьому новацтво закінчує показ вправ до ігрових історичних комплексів, та відходить на підготову до українських народніх танців.

На площу входить юнацтво: юначки під проводом Ірки Дмитерко виконують хоровід—привітання гостей рушниками і хлібом. Після хороводу слідують танки, пісні і вежі. Після відходу юначок на площу вбігають наші найменші—юнацтво. В гарних народніх строях під проводом сен. Павла і Роми Черепахи та Ірки Дмитерко 12 пар новаків і новачок виконують три танки: „Коломийка-сіянка", „Гони вітер" і „Чумачок". Гості нагороджують їх рясними оплесками. Після новаків і новачок, юнаки виконують пластовий танок з палицями „Вежі", „Запорозький герць". До юнаків долучуються юначки і разом з таборовою оркестрою піснями закінчують програму „Дня Пластуна".

По обіді почалось дозвілля; батьки забрали дітей на озеро і до міста.

Треба згадати, що до успішного проведення програми багато праці вклали проводи таборів з інструкторами, з адміністрацією, допомогла і гарна погода. Всю програму награно відео-апаратом на кольоровий фільм і після вечері всі побачили себе на телевізії, побачили, що дійсно в Пласті росте новий люд, на потіху батькам і на добро українській спільноті.

Орел

ДЕПАРТАМЕНТ ТОРГІВЛІ З'єднаних Стейтів Америки вживає заходів, щоб дістати доступ до затриманого австрійською митницею вантажу, який відправляється в Совєтський Союз. Департамент торгівлі позбавив також три австрійські фірми права надалі продавати американські товари. ЗСА вважають, що цей вантаж включає товари, закуплені в З'єднаних Стейтах Америки і заборонені для ввезення в Совєтський Союз. Згідно з американськими законами, будь-яка країна або компанія, яка продає американські вироби третій країні, зобов'язана дістати на це офіційний дозвіл З'єднаних Стейтів.

ПОІНФОРМОВАНІ ОСОБИ кажуть, що найближчі дорадники президента Роналда Реґена, частина яких перебуває разом з Президентом у Каліфорнії, застановляються тепер над розгорненням ширшої мирової ініціятиви на Близькому Сході. Покищо про це не говориться голосно, але з Єрусалиму надійшли до Вашінґтону нові інформації про зустріч прем'єр-міністра Шімона Переза з королем Гассаном II з Мароккo. Крім того Москва виявила зацікавлення переговорами у справі розв'язки близькосхідніх проблем і повідомила про це Вашінґтон і Єрусалим.

„Zu viel..."

(Закінчення зі стор. 2)

Фелдмана, а Джансон — Геррі МекФірсона. Уряд Ніксона покликав Леонарда Ґармента, Форд дав цей пост Дейвідові Ліссі. Президент Картер вибрав собі Марка Сіґеля і зробив зв'язок із жидами затрудненням на повний час для цього.

Уряд Реґена зліквідував пост спеціяльного дорадника для етнічних справ (який створено у 1976 році за президента Форда) і знизав його до нижчого ступеня.

Зате становище жидівського зв'язкового піднесено до посту спеціяльного асистента і на нього покликано Маршала Бреґера. Опісля, коли визнано Бюро для публічних зв'язків Білого Дому, Бреґера піднесено у його пості, а Л. Коеліса покликано на директора цього бюра. Мекс Ґрін став жидівським зв'язковим. Мона Черен дістала пост зв'язкової для европейських етнічних груп. Обидвоє вони є жидівського походження. Це значить, що 6 мільйонів жидівських американців і біля 40 мільйонів членів етнічних груп з Европи мають зв'язковими жидівських американців. Я думаю, що це таки забагато для одної меншинної групи. Інші здається думають, що це не є досить.

Для мене це не є проблемою, що жидівські американці хочуть мати доступ до Білого Дому. Вони є важливою політичною меншинною групою і Білий Дім може мати користь з їхньої активности.

Але я є обурений зусиллям частини жидівських американців не допускати до Білого Дому інші меншинні групи і домінувати дискусії на певні теми так, щоб їх закінчити. Жадна група не повинна мати такої переваги над іншими.

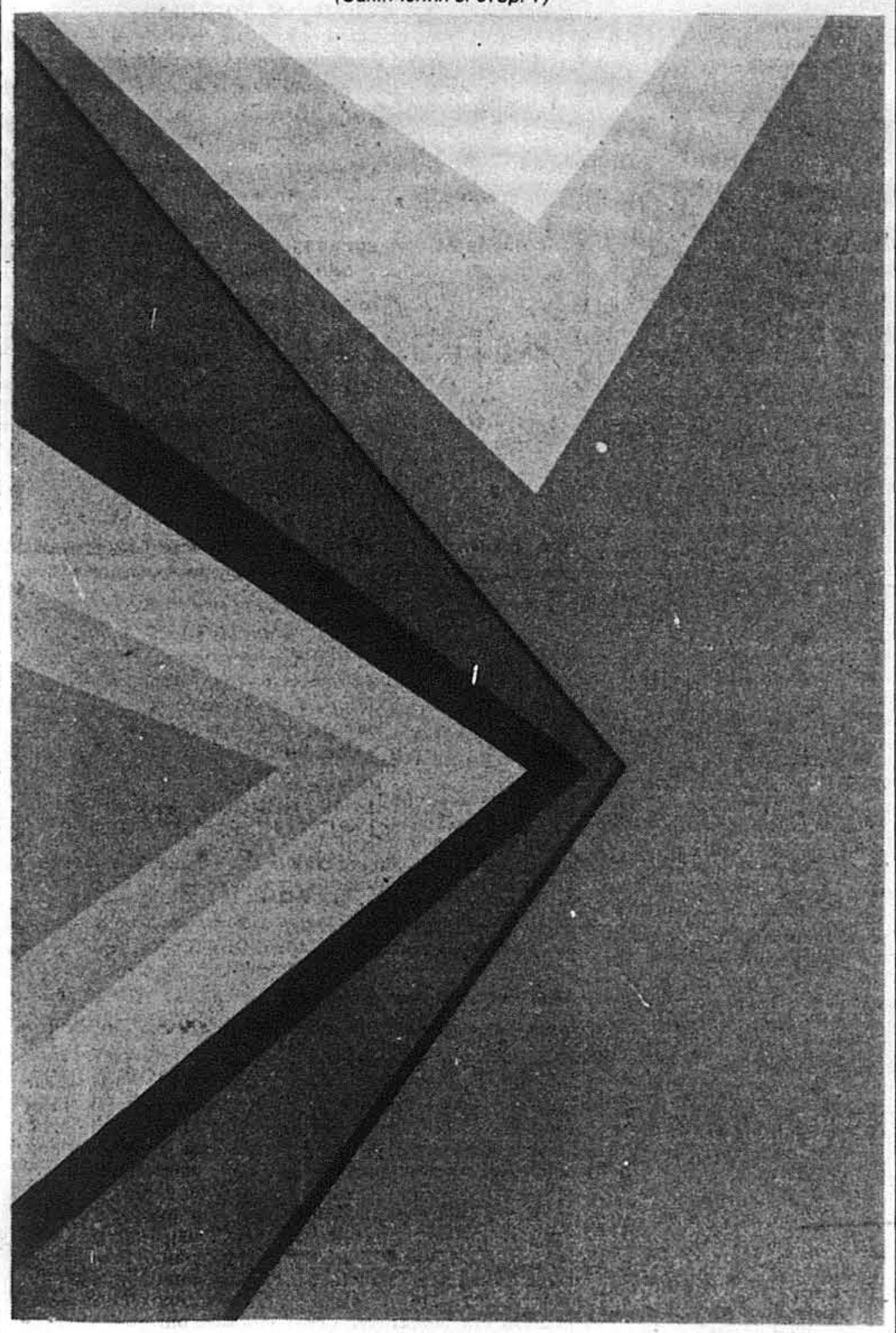
Я також обурений такими виразами як „групи втікачів", чи „заплямовані антисемітизмом", які вживають жидівські організації у відношенні до балтійців, українців і навіть поляків. Більшість з нас є вже тут роджена і наші організації постали куди раніше, як жидівські. Отже, ледве чи можемо підпадати під окреслення „втікачів". Також не можна цілі наші спільноти називати „антисемітами", бо тільки дуже мала група осіб брала участь в антисемітських потягненнях перед сорока роками.

Згідно із твердженням ФБІ, чотири на сім терористичних актів на терені ЗСА в 1985 році (більше як половина) можна приписати крайнім жидівським елементам. Чи це означає, що ми повинні тепер усім жидам давати марку „терористів"?

Дайте спокій! Що досить — то досить!

Зустрічаючи...

(Закінчення зі стор. 1)

Один із кольорових абстрактів Зені Наконечної, виконаних технікою акрилик.

тійної мистецької. Саме ця остання нас дуже цікавить і ми випитуємо її, як це сталося, що вона вибрала таку дорогу своєї кар'єри та своїх зацікавлень.

Тихо і скромно пояснює нам Зеня, що вона ще молодою дівчиною почала малювати під впливом захоплення мистцем Яковом Гніздовським, який був сусідом її батьків та добрим їх знайомим. А коли почала рисувати, тоді вже була певна, що хоче розвивати свої мистецькі здібності і передавати їх молодшим за себе.

Але раз-у-раз розглядаючи її картини, розставлені перед нами, ми дивуємося чому досі не відважилася вона на самостійну виставку, а тільки брала участь у збірній виставці українських мисткинь, що її влаштував 18-ий Відділ Союзу Українок Америки, якого вона є членом. Але вона скромно завважує, що досі має лише 15-16 праць на шовку, а це саме її найбільше захоплює. Кожна однак із таких картин своєю складною технікою вимагає багато часу та терпеливости, приблизно 4-5 місяців праці, по кілька годин денно. А цього часу при навчанні в школі не можна багато знайти.

Тепер вона зайнята своїм особистим життям, на порозі спільного життя із молодим адвокатом Мироном Олесницьким, який, прийшовши з мисткинею, допомагає нам в поясненні техніки її праці.

Хоча в часі нашої розмови він стоїть у тіні своєї здібної товаришки майбутнього життя, ми випитуємо і про його пляни. Саме перед тижнем він зробив адвокатський іспит, висліду якого ще не знає. Але вже одержав місце у великій адвокатській фірмі Ревіс енд МекҐрет в Ню Йорку і має за собою декілька цікавих праць з ділянки права, наприклад, про ролю ОСІ і про болючі для українців обвинувачення Аллена Раєна. Він, студіюючи в Італії та Савді Арабії, має особливе зацікавлення міжнародними справами і ряд нагород з цієї ділянки. Може у майбутньому цьому напрямі піде його праця, бо саме таких молодих професійних людей нам дуже потрібно.

Прощаємо цю молоду пару зі щирими бажаннями успіхів у їхніх професіях та у цих ділянках, які їх найбільше цікавлять, а рівночасно зі справжньою радістю, що наша українська спільнота має таких представників нового покоління. Вінчання тих двох молодих людей відбулось в суботу, 16-го серпня, в Нюарку, Н.Дж.

Майбутнє...

(Закінчення зі стор. 2)

віші для нас передбачення, зв'язані з нашою найближчою майбутністю. Вони передбачають нуклеарну війну, бомбардування міст сліпучим сяйвом, „яке буде дорівнювати двом сонцям". У висліді цього бомбардування, Рим буде знищений, а Папа в поспіху залишить Ватикан.

На прикінці цього тисячоліття з'явиться у вільному світі новий лідер, під проводом якого, між 23-им листопада та 21-им грудня 1999 року відбудеться історична битва Армаґеддону, по якій наступить доба миру.

Але аж до 7000-го року будуть видні сліди знищення тієї жорстокої та нелюдської війни. Згідно з пророцтвом Нострадамуса, комунізм проіснує тільки 75 років, себто від 1917 до 1992 років.

Урсуля Сонтісл (1488-1561), французька чарівниця, яку популярно називали „Матір'ю Шиптон", поряд цілої низки технологічних передбачень, пророчила також кінець світу, який прийде в 1991 році.

Цю серію пророцтв та провіщень про майбутню долю людства хотілося б закінчити сентенцією нашого земляка Джека Пеленса, з його телевізійної години: „belive it or not".